

Dnes šel Dan s maminkou ven zase sám. Nikdo z kamarádů nemohl. Ne, že by Dan chodil s maminkou nerad, ale když měl nějakého kamaráda, bylo to přece jen o dost zábavnější.

Vyrazili do parku. Dan tam chodil docela rád, ale dnes nějak nevěděl, jak se zabavit. Sem tam sebral nějaký klacík, kopnul do kamínku, ale nic ho nezaujalo. Až najednou, jeden z odkopnutých kamínků doletěl trochu dál, až k dubu, který Dan dobře znal. Často si u něj s kamarády hrál. Dub měl dutý kmen a dalo se do něj kouknout malými škvírami. Dan si vždycky představoval, jaké by to bylo, kdyby se mu podařilo dostat se nějakou tou skulinou dovnitř. A teď, jako by slyšel slabounké: „Auuu.“ „Jejda, že by tím kamínkem někoho trefil? Ale vždyť tady nikoho nevidí,“ uvažoval Dan.

Pátral, odkud ten hlásek mohl vyjít. Obešel strom ze všech stran a nakoukl i skulinami dovnitř. Tenký hlásek se ozval znovu: „Dávej přece pozor, kam ty šutříky kopeš.“

„Tady vážně někdo je,“ pomyslel si Dan, „ale kdo?“ A tak hledal dál a najednou ho uviděl. Úplně dole u kmene, schovaný za vylezlým kořenem, stojí malinký panáček. Tedy panáček, spíš větvička, mluvící větvička. Kouká na něj a brblá: „Dostal jsem do hlavy kamínkem a docela to bolí.“

„Tak to promiň,“ omlouvá se Dan, „nevěděl jsem, že tu někdo je. Kdo vlastně jsi?“

„Já jsem Větvánek,“ odpověděl už přátelštěji podivný klacík.

„Aha, a kde ses tu vzal?“ zeptal se stále ještě trochu překvapený Dan.

Větvánek se dal do vyprávění: „Víš, já nejsem jediný Větvánek na světě, naše rodina je hodně rozvětvená, mám plno sourozenců, bratranců, sestřenic, strýců, tet, ... Jenže najednou všichni někam zmizeli. A já se rozhodl, že je půjdu hledat. No, a tak jsem se octl tady. Už jsem byl z toho hledání tak unavený, že jsem tu usnul.“

„Tak já ti s hledáním pomůžu, ve dvou nám to půjde líp,“ řekl rozhodně Dan.

„Vážně? To budu moc rád!“ rozzářil se Větvánek, „a mohl bys o tom říct i svým kamarádům. Když nás bude hodně, určitě se nám podaří všechny brzy najít.“

„Tak domluveno, Větvánku, zítra přijdu a snad ti přivedu někoho z tvé rodiny,“ rozloučil se Dan s Větvánkem.

„Mamíí,“ zavolal Dan na maminku, „máš u sebe ještě ten můj klacík? Možná je právě v něm schovaný Větvánkův příbuzný.“

„Větvánkův příbuzný?“ diví se maminka. „Jo, ztracený brácha, sestra, možná teta nebo strýc. Ukaž zkusím ho objevit,“ tahal Dan celý nedočkavý mamince klacík z ruky. Pak si ale uvědomil, že sebou nemá nožík. Ten je doma na stole. A tak chytl mamku za ruku a pelášili spolu pro nožík.

„Mami, zítra musíme znovu do parku, jo?“ naléhal na maminku Dan, když otevírali domovní dveře. Nečekal ale na odpověď a celý nedočkavý vyrazil do schodů s klacíkem v ruce. Možná právě v něm najde dalšího Větvánka. A pak půjdou hledat další.

Zkusíte Větvánkovi a Danovi pomoci s hledáním? Tak hurá ven...